

мъжитѣ и теглилата, та не ни правехъ и голѣми впечатлениа на душата, но все пакъ трѣбва да се забѣлѣжи по пѣщо. Глѣданахъ тукъ тамъ майка съ дѣцата си, ги повела сама самичка безъ мъжъ, едно за кракъ, друго за рѣка, трето на гърба, полегка-легка станукатъ изъ калѣта, като ги управи и подкани какъ да вървятъ и гдѣ да стживатъ. Мнозина тамкашни кираджии на разни произведения, ги земахъ изъ пѣтътъ на присмѣхъ и имъ казвахъ: защо печакате още врѣмето да се постоипи и управи, че тогава да трѣгнете, вѣдѣ ще вървите сега да си изморите дѣцата по Балкана ли? — Отговаря имъ се: че отъ хубаво ли си отиваме, незнаете ли, че ни нещете, по-добрѣ да си идимъ да измрѣмъ гладни и жедни, голи и боси на мѣстата си, отколкото да ви слушаеме патякванията.

Както и да е, благополучно прѣварахме вечерята въ Цареви Ливади, снахме, станахме утрѣнѣта на 17-й Януарий, заплатихме си приемѣтъ и трѣгнахме по изгрѣване на слънцето, гдѣто щомъ се опѣтихме за кѣмъ Дрѣново и Търново, пѣтътъ ни се показа доста труденъ за вървене; защото разиграната отъ Русскитѣ наемни кола калъ зѣ да става все по дълбока и дълбока, та и врѣмето небѣше до толкова студено, че да я смрѣзи много, освѣнъ бѣше съ малко позаковравяване отгорѣ, отгорѣ. Ний си слѣдвахме пѣтътъ, който за другаритѣ ми бѣше не толкосъ неугоденъ, защото бѣхъ съ животни, а за меня пѣша, се показа доста труденъ, по когото срѣщахме людѣтъ на купове, на купове, трѣгнаха да се прѣбиратъ кѣмъ Габрово, за да си заминуватъ отвѣдъ Балкана, гдѣто сжщата картина отъ плачове и викове на жени и дѣца, ни се прѣдставихъ пакъ. А ний до нейдѣ избирахме по-легката калъ, а пакъ отъ нейдѣ зехме веке да вървимъ наредъ въ по-легката и рѣдката —, която се разиграваше отъ русскитѣ влашки керванни кола, а въ проходѣтъ прѣдъ Търново бѣше станала дълбока до една педя и три, четири прѣста отгорѣ, та се принудихме да я газимъ наредъ безъ забикалки. Съ голѣми мъжи едвамъ прѣминахме и излѣзохме на Марно-полю въ Търново, гдѣто другаритѣ ми се прости-